

TELÓ

SENY I RAUXA

Un matí de tardor, tres anys més tard, tindria lloc el judici.

Els representants de l'Esbart hauríem d'interpretar el seu pobre paper davant d'un jurat de gent poc entesa. El protagonista seria l'advocat, Ricard Puer-tas: els papers secundaris serien interpretats pels testimonis de la defensa, Antò-nia Buixadé, Miquel Pont, Josep Maria Costa, Ramon Casamada, Valentí Serra, Albert Antonell i Benet Soler. El que havia estat, durant els aconteixements, «jefe-cabo de puesto», del «cuartelillo» de la Guàrdia Civil a Castellar, el senyor Blanca i el senyor Fiscal interpretarien els papers de «dolents».

Així va ser, més o meys, ja que l'advocat en una exhibició d'oratòria va aconseguir canviar el parer del fiscal i el del seu testimoni, així com la pena sol·licitada: abans dos anys de presidi, ara dos dies d'arrest.

El tema de l'espectacle havia de ser fer justícia a la intransigència.

La falta d'experiència en aquestes situacions per part de la pèsima organit-zació judicial en una societat que es trobava en un estat d'evolució, encara (des dels plantejaments d'una Dictadura als d'una Democràcia), permetria que l'es-pectacle pendulés entre l'esperpent més ridícul i la suposada seriositat d'aquest tipus d'actes carregats de paraules buides, tecnicismes incomprensibles i legalis-mes autoritaristes.

Un cop acabat el que va ser un brevíssim judici calia esperar la sentència; mentres tant tot seguiria igual.

Una setmana més tard se'ns va notificar el veredict: Absolució.

Nosaltres llegim: Innocència.

Aquest cas quedava tancat amb una sentència que va ser qualificada com històrica en els medis judicials; ja que no tan sols s'absolia als actors procesats sinó que a més es feia una ferma defensa de les festes i tradicions populars del país.

La sentència afirma que «desde siglos muy remotos han existido en nuestra patria cortejos burlescos, fábulas, patrañas y, especialmente, danzas de la muerte y mojigangas, en las que los personajes disfrazados con atuendos y atributos propios de las autoridades ridiculizaban a los poderosos, ya fuesen civiles, mili-tares, eclesiásticos o pertenecientes a otros sectores profesionales hasta el punto de formar todo ello parte del patrimonio cultural de nuestro pueblo». La sen-tència diu que aquests tipus de festes «no han menoscabado las creencias de nuestros compatriotas, ni herido sus sentimientos religiosos o patrióticos». So-bre el denunciant diu: «La persona que hizo la protesta a la Guardia Civil no representa el sentir general de la población, sino que se trata de una persona con una sensibilidad especial». I acaba dient «que no se ha dado en el caso

presente ni los escarnios o ultrajes de que habla el art. 209 ni la ofensa a la moral, buenas costumbres y decencia exigidos por el art. 367, 3.º u otras formas de ataque a ideas o situaciones penalmente protegidos».

Per fi tot s'havia acabat. La intransigència revengista, que tant d'un signe com de l'altre havia tingut tant d'èxit durant els anys de la Guerra Civil i els de postguerra, no tenia futur; només és un somni per aquells que tenen el rellotge parat, mentres la societat va endavant.

Al caure el teló no hi hagueren aplaudiments, l'espectador sap que sempre hi haurà gent vergonyosament prepotent encara que no faltin persones desinteressadament solidàries.